

Chương 48

Tồn Tâm Phí Lực

ương Ngọc Liên nộ khí quát:

- Loạn ngôn.

Phương Hiểu Trúc này giờ nghe những lời chối tai mà lẽ ra không phải có của một đạo sĩ Võ Đang mà nhất là người này chức phận hẳn không nhỏ, trong lòng chàng thấy tình thế lúc ấy đã căng thẳng, nhưng nghĩ lại trong chuyện này có điều đáng nghi.

Chàng liền dùng truyền âm nói với Ngọc Liên: “Liên muội, thái độ vô lễ này của Võ Đang đạo sĩ thật là thất thường, hay là đã bị trúng tà thuật chế tâm. Sao muội không đem Khổ Thạch Sai ra thử phản ứng của họ như thế nào?”.

Vương Ngọc Liên nghe Phương Hiểu Trúc nhắc như vậy, lúc ấy bớt giận trở lại, thò tay lấy ra chiếc Khổ Thạch Sai để trấn ngay trước ngực mình.

Vừa nhìn thấy Khổ Thạch Sai, không chỉ mỗi một mình lão đạo sĩ ấy, mà tất cả hai mươi bốn vị đạo sĩ đang đứng trong hai hàng đều nhất loạt người rùng mạnh lên, mặt biến sắc tái mét.

Lúc ấy lại kỳ quái hơn là Phương Hiểu Trúc cũng biến sắc ngơ ngác miệng đến há hốc.

Vương Ngọc Liên thấy thế hoảng hốt hô lên:

- Trúc ca, người... người sao vậy?

Phương Hiểu Trúc thở dài nói:

- Liên muội yên tâm, ta không sao cả. Chỉ vì ta hết sức kinh ngạc, không thể tưởng tượng tới đệ tử của Võ Đang phái lại bị lão ma chế trụ nhiều như vậy.

Vương Ngọc Liên thở phào nhẹ nhõm nói:

- Ca ca làm muội hết hồn!

Lúc ấy sự giận dữ đối với các đạo sĩ thiếu lễ độ ấy cũng tan biến đi.

Phương Hiểu Trúc lại truyền âm nói:

- Chúng ta đành phải truyền âm vào bên trong cầu kiến vậy.

Vương Ngọc Liên gạt nhẹ đầu rồi vận thần công hướng vào trong truyền âm: “Lạc Dương Vương Ngọc Liên truyền nhân môn hạ Huyền Âm Tiên Tử cầu kiến Nhất Trần đạo trưởng lão tiên bối”.

Lần này bọn họ hai người vận thần công truyền âm, tuy Tam Thanh Quán xa ngoài năm trượng mà không có góc nào mà mật thanh của họ là không đến. Với lối truyền âm này, người dụng được phải là người có công lực thâm hậu. Lại nói đến ngay như Ngọc Liên nếu như nàng không được Bát Khiếu Thư Sinh tặng Long Hồ Kim Đan thì chưa chắc nay có thể thi phép truyền âm này được.

Và cũng nên biết người nhận được truyền âm phải là người có công lực tương đương với người truyền âm không kém mới nghe được một cách rõ ràng.

Lão đạo sĩ tuy không thể nhận âm được nhưng thấy thần tình hai người bọn họ cũng đoán ra được, bèn cười nhạt, nói:

- Nhị vị định làm náo loạn Thanh Quan ư. Cũng chỉ vô ích mà thôi.

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên lúc này biết rõ bọn họ đã bị trúng thuật Chế Tâm nên nghe lão ta nói như vậy cứ coi như không, đứng yên chờ đợi.

Lão đạo sĩ lúc này trong lòng đã muốn cùng bọn hai người Phương Hiểu Trúc ra tay lắm rồi, nhưng vì nghiêm luật Võ Đang là khi cùng đối phương ra tay động thủ tuyệt đối không được ra tay trước. Chính vì vậy lão ta cứ tìm lời khiêu khích để chờ bọn hai người Phương Hiểu Trúc không nén nổi nộ khí tất sẽ động thủ.

Lão đạo sĩ lại cười chế nhạo, nói:

- Sao? Hài lòng nhị vị rồi chứ? Các người thật là vô công.

Vương Ngọc Liên không chờ nổi nữa, lườm đạo sĩ một cái rồi chỉ muốn quay người bỏ đi, nhưng đạo sĩ lúc ấy cũng như không còn nhin nổi nữa lòng vọng động của mình liền nhún mình nhảy đến chặn trước mặt Ngọc Liên, đưa mắt nhìn nàng vẻ khiêu chiến.

Phương Hiểu Trúc một lần nữa giữ tay Ngọc Liên lại, vừa định lên tiếng nói với lão đạo sĩ vô lễ ấy thì thấy từ trong Thanh Quan một lão đạo sĩ tuổi ngoài lục tuần đi ra. Phương Hiểu Trúc vừa nhìn đã nhận ra ngay vị đạo sĩ ấy chính là Viễn Trần đạo trưởng, trong ngày đại hỷ sự của Phương Thiếu Tùng đã cùng Võ Đang chưởng môn đến dự lễ.

Viễn Trần đạo trưởng từ xa cũng đã nhận ra Phương Hiểu Trúc, liền nhanh chân đi đến, nói:

- Quảng Nguyên, sao dám vô lễ, còn chưa tránh ra sao?

Quảng Nguyên đạo trưởng mặt còn phẫn khí, nhìn Phương Hiểu Trúc một cái rồi mới tránh ra một bên, miệng ứng thanh, đáp:

- Vâng!

Phương Hiểu Trúc cùng Ngọc Liên chấp tay thi lễ, nói:

- Văn bối Phương Hiểu Trúc cùng Vương Ngọc Liên cùng khấu kiến Viễn Trần lão tiên bối.

Viễn Trần đạo trưởng cười lên ha hả nói:

- Nhị vị thiếu hiệp thật khéo nhớ tên. Các vị giờ đã trở thành những hiệp sĩ anh nhiên tuấn tú.

Vương Ngọc Liên cố tình cứ nắm chiếc Khổ Thạch Sai trước ngực để dò xét tình hình của Viễn Trần đạo trưởng, nhưng khi Viễn Trần đạo trưởng ánh mắt nhìn thấy chiếc Thạch Sai trước ngực nàng, thần tình vẫn bình thường, mặt không hề có một biểu hiện nào.

Viễn Trần đạo trưởng nhìn qua một lượt hai người bọn Phương Hiểu Trúc, nói:

- Nhị vị tiểu hiệp đột nhiên xuôi gió đến tề quán, hẳn phải có chuyện gì?

Lão vừa nói mắt vừa nheo nheo cười cười, hiểu rõ được bốn tính nghịch ngợm của bọn Phương Hiểu Trúc.

Phương Hiểu Trúc lúc ấy nghiêm mặt, nói:

- Chúng văn bối có chuyện muốn khấu kiến Nhất Trần đạo trưởng.

Viễn Trần đạo trưởng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi gật đầu nói:

- Vậy nhị vị theo lão phu.

Nói rồi quay người dẫn bọn hai người Phương Hiểu Trúc vào Thanh Quan, Phương Hiểu Trúc lúc ấy nhìn Quảng Nguyên một cái, định nghĩ sẽ dẫn vị đạo trưởng này vào theo để trước mắt Nhất Trần đạo trưởng chứng minh thực tế thì dễ bề ăn nói hơn. Nhưng nghĩ rồi lại thôi, cứ vào đó hăng hay.

Nên biết Vương Ngọc Liên đối với Võ Đang phái có mối quan hệ rất lớn. Huyền Âm Tiên Nữ La Tích Tố nguyên là đệ tử của Võ Đang, nếu nghiêm ngặt mà nói thì Vương Ngọc Liên phải xưng Viễn Trần đạo trưởng là sư bá mới phải. Vì Vương Ngọc Liên chúa ghét đạo sĩ Võ Đang nên nàng định cứ lờ đi, nhưng đến

lúc vào đây chuẩn bị gặp Nhất Trần đạo trưởng nàng bỗng nghĩ ra nên lấy thân phận như vậy xưng hô để dễ gây thiện cảm hơn.

Vừa vào đến Thanh Quan, Viễn Trần đạo trưởng lên tiếng:

- Lạc Dương nhị vị tiểu hiệp Phương, Vương song phủ đến thăm chúng ta.

Nhất Trần đạo trưởng vừa nhìn thấy bọn hai người Phương Hiểu Trúc, liên dương mày cười nói:

- Nhị vị tiểu hiệp quấy nhiễu Lạc Dương chưa đủ hay sao, bây giờ lại lên Võ Đang sơn của lão đạo sĩ này?

Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên vội cung nghiêm thi lễ, Vương Ngọc Liên lập tức tranh thủ cơ hội xưng tên:

- Sư diệt Vương Ngọc Liên bá kiến sư bá.

Phương Hiểu Trúc cũng nói:

- Văn bối thật kính quấy nhiễu sự thanh tịnh của Võ Đang, xin chưởng giáo thứ tội.

Nhất Trần đạo trưởng ba năm trước cùng với Viễn Trần đạo trưởng đã đến Lạc Dương dự hôn lễ của Phương Thiếu Tùng, lúc ấy Nhất Trần cũng nhận ra hai vị tiểu quỷ nghịch ngợm quấy phá người này. Thấy lại bọn hai người Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên, nhớ lại chuyện trước mà cười nói vui vẻ như vậy.

Nhất Trần nghe Phương Hiểu Trúc nói như vậy liền cười ha hả, vuốt râu nói:

- Nhị vị tiểu hiệp đều không phải là người ngoài, dù các ngươi có đem Võ Đang sơn này ra thiêu trụi thì lão đạo này cũng không dám giận nhị vị.

Thật là một tấm lòng rộng lượng khoan dung. Nhất Trần đạo trưởng không vì chức phận chưởng giáo câu nệ khiến Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên vừa nhẹ lòng nhưng cũng hổ thẹn về những lời thiếu khiêm nhã vừa rồi đối với những đạo sĩ kia.

Phương Hiểu Trúc mặt phớt hồng liền nói:

- Lão tiên bối tâm lượng hải hà, chúng văn bối thấy thật hổ thẹn, chỉ vì là hôm nay chuyện có nguyên do, chúng văn bối muốn được tường trình.

Lúc nói đến đây, thần sắc trên mặt chàng ra vẻ nghiêm túc, quan trọng.

Nhất Trần đạo trưởng quan sát thấy vậy, gật đầu nói:

- Nhị vị có lời gì xin cứ thưa thẳng ngồi xuống hẳng nói.

Rồi phân ngôi chủ khách. Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên lễ phép cáo lổi mới ngôi xuống.

Phương Hiểu Trúc ấp a ấp úng một hồi mới kể ra được hết chuyện Bách Biến Thiên Tôn Diên Phùng Cửu thiết lập mưu kế hãm hại Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật, đồng thời nói rõ sự xảo trá nguy hiểm của Bách Biến Thiên Tôn đối với toàn võ lâm, chàng khéo léo lựa lời dẫn dắt câu chuyện khiến cho Nhất Trần đạo trưởng và Viễn Trần đạo trưởng nghe mà cảm thấy giật mình.

Cuối cùng chàng hít vào một hơi thật sâu, mạnh dạn nói:

- Vãn bối lúc nãy bên ngoài đã phát hiện Quảng Nguyên sư huynh đạo nhân ấy đã trúng thuật Chế Tâm của lão ma.

Nhất Trần đạo trưởng và Viễn Trần đạo trưởng nghe xong không khỏi kinh ngạc đồng thời hiện lên vẻ ngờ vực. Phương Hiểu Trúc cũng đã đoán trước sẽ có những phản ứng này nên không đợi họ nói, liền tiếp lời ngay:

- Điều này thật khó tin, phải để chúng vãn bối chứng thực cho nhị vị tiền bối tận mắt nhìn thấy mới tin được.

Rồi chàng đem chuyện cây Khổ Thạch Sai ra nói cho hai vị đạo trưởng nghe, xong yêu cầu họ mời Quảng Nguyên đạo sĩ để chàng chứng minh điều vừa nói.

Nhất Trần đạo trưởng nhìn Viễn Trần đạo trưởng, nói:

- Nhờ Viễn đệ gọi Quảng Nguyên vào cho.

Viễn Trần đạo trưởng ứng thanh “vâng” một tiếng rồi đứng dậy đi ra ngoài. Phút sau trở lại với Quảng Nguyên đạo sĩ. Quảng Nguyên vòng tay đánh lễ Nhất Trần đạo trưởng, nói:

- Đệ tử Quảng Nguyên bái kiến chưởng giáo.

Nhất Trần đạo trưởng đưa mắt nhìn Phương Hiểu Trúc, nói:

- Bây giờ thì tiểu hiệp cứ tự nhiên.

Lúc ấy Quảng Nguyên mới lăm lét nhìn hai người Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên. Mắt Quảng Nguyên một lần nữa tiếp xúc với Thạch Sai liền rung người lên, mặt biến sắc.

Nhị vị đạo trưởng quan sát thấy vậy không khỏi kinh ngạc, dù có phần nào tin lời Phương Hiểu Trúc.

Nhất Trần đạo trưởng nhìn chằm vào Quảng Nguyên, giọng thoáng nộ:

- Quảng Nguyên, người còn dấu được nữa sao, chưa chịu đem chuyện kết giao với Bách Biến Thiên Tôn nói lên tận tường hay sao?

Quảng Nguyên mặt ngờ ngác xen lẫn kinh hãi, nói:

- Đệ tử thật tình chưa hề giao du với Bách Biến Thiên Tôn.

Phương Hiểu Trúc vội xua tay, chen vào nói:

- Lão tiên bối bớt giận, Quảng Nguyên sư huynh thân trúng kỳ thuật xác thực thân không tự nhận thấy được.

Viễn Trần đạo trưởng đến đây thấy hết sức kỳ quái, nói:

- Sao lại quái lạ thế được.

Phương Hiểu Trúc chấp tay nói:

- Lão tiên bối xin cứ để cho chúng vãn bối thử một phen thì rõ.

Nhất Trần gật nhẹ đầu:

- Được, nhị vị tự nhiên.

Bấy giờ Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên cứ y như thử thuật mà trước đây Tuệ Nhân sư thái giải thuật cho Vương Ngọc Liên mà làm.

Wương Ngọc Liên ngâm chiếc Khổ Thạch Sai vào chén nước trong, hồi lâu chén nước đã biến thành màu đen sóng sánh. Phương Hiểu Trúc bắt đầu điểm huyết Quảng Nguyên rồi cho gã uống từng ngụm chén thuốc ấy, đồng thời chàng theo đó điểm từng huyết một cho đến huyết thứ hai mươi mốt thì Quảng Nguyên như người thất thần, phun ra hết những chuyện trước đây quan hệ với Bách Biến Thiên Tôn.

Nguyên là trước đây trong một lần hạ sơn hành lệnh cho chuông giáo gã ta bất ngờ gặp được một lão già, sau một hồi nói chuyện với nhau vui vẻ lão già đã cho gã xem mấy bức đồ hình và như vậy đã trúng tà thuật của lão già ấy.

Nhất Trần đạo trưởng thở dài nói:

- Cứ nhìn như vậy thì cũng đủ biết bốn phái đệ tử trúng tà thuật này hẳn không ít.

Phương Hiểu Trúc nói:

- Khi còn ở bên ngoài chúng vãn bối đã phát hiện ra toàn bộ hai mươi bốn vị sư huynh kia đều đã trúng tà thuật.

Nhất Trần cả kinh, vội quay sang Viễn Trần đạo trưởng, nói:

- Sư đệ nhanh chóng truyền lệnh tụ tập toàn sơn đặng chúng tại Vũ Điện nghe lệnh.

Phương Hiểu Trúc đột nhiên lên tiếng ngăn lại:

- Lão tiên bối hãy chậm, chúng vãn bối muốn trước hết khấu kiến Hà lão tiên bối.

Nhất Trần nhú mày nói:

- Hà sư đệ chẳng lẽ cũng trúng tà thuật của lão ma sao?

Phương Hiểu Trúc nói:

- Hà lão tiên bối trúng tà thuật này hay không thì vãn bối không dám chắc.

Viễn Trần đạo trưởng hốt nhiên thở dài, nói:

- Hà sư đệ gần đây bỗng nhiên tâm tính thay đổi rất nhiều, đối với chuyện quá khứ ba mươi năm về trước của Võ Lâm Chí Tôn nhân chút hiểu lầm, đã được giải bày, vậy mà Hà sư đệ lại trở nên bất mãn, nhất là đối với Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng đại hiệp chuyện năm xưa làm khó bổn phái nay lấy đó làm phần hận.

Nhất Trần đạo trưởng thoáng chút ngượng ngùng, nói:

- Chuyện năm xưa chỉ là một chuyện hiểu lầm, Trầm đại hiệp về sau là một vị Vô Thượng hộ pháp cho bổn phái, chuyện hiểu lầm đã được giải bày từ lâu mà Hà sư đệ bỗng nhiên lại có tâm trạng trái thường như vậy, hăng quả là đã trúng tà thuật.

Phương Hiểu Trúc liếc nhìn Vương Ngọc Liên một cái, hàm ý sự suy đoán của mình không sai. Vương Ngọc Liên gật nhẹ đầu, nhìn Nhất Trần đạo trưởng, nói:

- Sư bá có thể cho mời Hà sư bá ra đây chứ?

Nhất Trần đạo trưởng lắc đầu nói:

- Nhị vị đến thật không may, Hà sư đệ nghe câu chuyện ở Câu Lâu Sơn, đã thỉnh mệnh hạ sơn, đến nay vẫn chưa thấy về.

Nhắc đến chuyện ở Câu Lâu Sơn Phương Hiểu Trúc thấy không nên để cho Nhất Trần đạo trưởng có mối hoài nghi trong lòng nên chàng đem hết sự tình xảy ra lúc ấy kể lại một lượt, chỉ có chuyện của Bát Khiếu Thư Sinh là lướt đi không nói đến.

Nhất Trần đạo trưởng tự mắt mình vừa chứng kiến việc xảy ra với Quảng Nguyên, tất nhiên lúc này rất tin Phương Hiểu Trúc, nghe xong cười hỏi:

- Vương Ngọc Liên sư diệt là truyền nhân của Trầm phu nhân, công lực cao tuyệt là điều không lấy gì làm lạ. Chỉ có điều không biết tiểu hiệp là truyền nhân của vị cao nhân nào trong giang hồ võ lâm?

Phương Hiểu Trúc từ lâu đã ôm hoài bão phát giương tuyệt học của Thiên Môn phái, nên nghe hỏi vậy, chàng cười nói:

- Tiên sư của văn bối tách Viên, tự là Phùng Dị.

Sự tích truyền thuyết về Đại Đầu Quái Nhân Viên Phùng Dị, Nhất Trần và Viễn Trần biết rất rõ nên lúc này vừa nghe xong không khỏi kinh ngạc, đồng thời kính phục, nói:

- Phương tiểu hiệp kỳ nhiên đã là truyền nhân của Viên lão tiền bối, chúng bản đạo tuyệt nhiên không dám nhận lão bối. Xin tiểu hiệp hãy thay đổi cách xưng hô cho.

Phương Hiểu Trúc cười nói:

- Tiên sư vô môn vô phái, vai vế giang hồ không hề câu nệ cố chấp, văn bối cũng đã lấy niên kỷ lớn mà xưng hô, nhị vị lão tiền bối không nên nói như vậy.

Nhất Trần đạo trưởng, Viễn Trần đạo trưởng nghe vậy nhìn nhau cười không nói gì thêm.

Vương Ngọc Liên nói với Phương Hiểu Trúc:

- Trúc ca, Hà sư bá không có mặt, bây giờ chúng ta tiếp tục đến môn phái nào?

Nhất Trần đạo trưởng tiện lời nói luôn:

- Nhị vị tiểu hiệp muốn đến hỏi thăm tất cả bát đại môn phái sao?

Phương Hiểu Trúc ứng thanh “vâng” một tiếng, rồi đem kế hoạch của mình kể ra cho hai vị đạo trưởng nghe.

Nhất Trần đạo trưởng trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Chuyện nhị vị đã thương ba mươi sáu người của bát đại môn phái đã truyền đi khắp võ lâm. Các đại môn phái không có ai là không cảm phần. Nhị vị lúc này mạo hiểm đến hỏi thăm chỉ e càng thêm rắc rối, thật không phải là một việc đơn giản chút nào.

Phương Hiểu Trúc ưỡn ngực nói:

- Vãn bối nguyện tận lực làm chuyện này, mong khỏi thẹn với lòng mình.

Vương Ngọc Liên đề xuất ra một chủ ý:

- Mai tử là truyền nhân của Côn Luân phái, hay là chúng ta kéo thêm Mai tử tử đến Côn Luân sơn?

Nhất Trần đạo trưởng nói:

- Chuyện Côn Luân không khó, các môn phái khác, lúc này thời hạn cấp bách cần suy tính cho kỹ.

Phương Hiểu Trúc nghe Nhất Trần đạo trưởng nói như vậy, nghĩ hẩn vị đạo trưởng này tất có kỳ mưu nên cười nói:

- Theo lão tiền bối nhìn thấy thì việc này nên tiến hành như thế nào?

Nhất Trần đạo trưởng cười cười, nói:

- Việc này phải chờ Hà lão đệ về rồi mới quyết định được. Tiểu hiệp có định lưu lại bốn sơn một thời gian không?

Phương Hiểu Trúc nhìn Vương Ngọc Liên, hỏi:

- Liên muội, ý muội thế nào?

Vương Ngọc Liên nói:

- Lời của Nhất Trần đạo trưởng đã nói như vậy, tất có cao kiến. Chúng ta cứ lưu lại đây một thời gian.

Phương Hiểu Trúc gật nhẹ đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhất Trần đạo trưởng lúc ấy liền thay đổi ngữ khí, nhìn Viễn Trần, nói:

- Sư đệ, mau truyền lệnh triệu Hà sư đệ.

Vương Ngọc Liên cười, nói:

- Sư bá, chúng vãn bối hiện tại nhàn cư vô sự, vậy hãy mời những vị sư huynh nào đã trúng tà thuật tranh thủ trị liệu.

Nhất Trần đạo trưởng quay sang Quảng Nguyên, dặn dò:

- Quảng Nguyên, ngươi hãy truyền lệnh tập trung đại chúng tập trung tại Vũ Điện chờ lệnh.

- o O o -

Võ Đang đại chúng có trên một trăm người, sau khi Vương Ngọc Liên lấy Thạch Sai ra thử thì thật không ngờ con số người bị trúng thuật Chế Tâm lại lên đến hơn năm mươi người. Bọn họ hai người sau đó phải phí mất một ngày và biết bao công lực mới giải hết tà thuật cho đám đệ tử Võ Đang.

Đã bảy ngày, bọn hai người Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên lưu lại Võ Đang sơn. Kể cả Nhất Trần đạo trưởng trong lòng đều nặng trĩu, nhưng vì trọng trách chuồng phái nên phải dằn lòng cố giữ bình tĩnh.

Wong Ngọc Liên ngược lại nhin không nổi, lên tiếng:

- Nhất Trần sư bá, Hà sư bá tại sao giờ này vẫn chưa về? Chúng diệt nhi thật không còn nhiều thời gian để chờ đợi.

Nhất Trần đạo trưởng suy nghĩ một hồi lâu, nói:

- Bản đạo nguyên có một cách là muốn do Hà sư đệ đứng ra tổ chức một nghị luận về việc đến dự đại hội quần hùng vào ngày rằm tháng tám, mời tất cả những vị đứng đầu các đại môn phái tề tụ lại đây, lúc ấy nhị vị lợi dụng thời cơ tốt giải trừ cho những người đã trúng tà thuật. Như vậy há không phải là một diệu kế hay sao. Nhưng nay Hà sư đệ vẫn chưa có tin tức gì thì kế sách này đành bỏ không.

Wong Ngọc Liên giọng tiếc rẻ:

- Thật là một diệu kế vừa lợi thời gian, vừa lợi công sức. Phương ca xem thử có cách nào bổ khuyết cho kế sách này không?

Phương Hiểu Trúc khuôn mặt dăm chiêu trầm ngâm suy nghĩ không nói lời nào.

Hốt nhiên lúc ấy một vị trung niên đạo sĩ đi nhanh vào, nói:

- Trầm phu nhân, La sư thúc đã đến trong khách phòng tại Giải kiếm trì.

- o O o -